די פאַרבאַטענע ליבע

א העכסט שפאַנענדער ראָמאַן פון אידישן פאַמיליען לעבן אין אַמעריקע

פון א. ר.

(פאָרזעצונג)

אין שטוב האָט מען מיט דער גרעסטער שפאַנונג דערוואַרט דעם גאַסט. עפּעס איז אַלץ געווען יום־טוב׳דיק דעם טאָג. מרס. סילווער האָט ארומגענומען אירע האָר מיט א שוואַרצער סאַמעטענער סטענגע. זי זיצט אין איר שטול, שפּאַרט זיך אַן אויף א קישעלע, די פיס, וואָס זיינען ביי איר זייער שוואַך, אַזוי אַז זי קאָן קוים ארומגיין אויף זיי, זיינען איינגעוויקלט אין א פיינעם בלענקעט. די שוואַרצע סאַמעטענע סטענגע אויף אירע בלאַנדע האָר מאַכט עפּעס טראַגיש דאָס פּנים אירס וואָס פאַרוויאַנגעט שוין. אבער אויף אירע ליפּן שפּילט זיך א שמייכל.

מאַרים זעט, אַז דער פאָטער גייט אַרום איבערן זאַל הין און צוריק, גלעט זיך אַלץ ווײַלע די גרויע באָרד, דער וואַרטנדיק עפּעס פרייליכעס. די באַכע, די שוואַכזיניקע פרוי איז אויך פון הויז, זי האָט שוין אַזא טבע: זי בלאַנקעט אַרום איבער פעלדער און לאַנקעט ווי זי וואָלט זוכן איר טאָכטער וואָס איז פון איר אויער.

דאָס הויז וואַרט אויף דעם גאַסט, אויף עסטעלע רובינזאָן!

— וועד, מאַרים!

מרס. סילווער הויבט אויף די האַנט, שטרעקט אויס א פינגער צו מאַרים ווי זי וויל דערמיט שאַרפער אונטערשטרייכן אַזאַ ווערטער און זי זאָג:

— מאַרים, "ריר", הייטע וועסטו זיך דאַרפן האַלטן פיין. וועסט דאָרפן אַריינקומען אין זאַל, אויב ניט וועט דער גאַסט דיך האַלטן פאַר א ווילדן, פאַר א דאַרפשיל פּויער איינגל.

מאַרים פילט ווי א הייטקייט באַדעקט זיין פּנים. ער פילט שוין ווי ער שעמט זיך דיקא דערפאַר. ווייל ער וואַרט אויף איר. פילט אויס, אַז ער וועט ניט זיין אומשטאַנד צו שטיין פאַר איר. מאַרים האָט אויפגעהויבן זיינע ליבסטע גרויסע אויגן, ער האָט גע־קוקט קאַפּריזנע אויף דער מוטער. מיט א באַוואונדנע פון דער האַנט האָט ער צוריקגעוואָרפן די שוואַרצע פאַסטעס האָר וואָס זיינען אום געפאַלן איבער די אויגן.

— פאַרשטיי מיך, מאַמע:

— אַנדערש קען עס ניט זיין, — שלאַנט אים די מוטער איבער, — איך וויל ניט אַז מען זאָל מיינען אַז דאָ אין מאַראַן א ווילדער יונג . . .

— אַז זי קערט אויס דעם קאָפּ צום מאַן: — ניט אַזוי, פריינט מיינער?

אַזוי רופט זי דעם מאַן ווען זי איז זייער גוט געשטימט.

מר. סילווער האָט געמאַכט א גלייכגילטיקע מינע.

— איך וועל אַריינגיין אביסל שפּילן

— האָט מאַרים געזאָגט.

ער האָט געעפנט די טיר פון זיין צימער. ער האָט זיך דאָרט געוואָלט באַהאַלטן. איצט האָט ער זיך געשראָקן פאַר דער אומבאַהאַנטער פרוי. ער וואָלט זיך איצט באַהאַלטן פון אַלע, אי פונם שוויגנדיקן פרעמדן פאָטער, אי פון דער מוטער וואָס דרעסירט אים כסדר און האַלט אים אין איין לערנען און אין איין באַפעלן. און געטראַכט וואָס פאַרוויאַנגעט אים אין דערהערן אַז די דאָזיקע פרוי קומט אַריין אין זאַל, וועל איך אַרויסשפּרינגען דורכן פענסטער און פּטור".

א הויז זיין בושה, האָט ער אויף געפילט עפּעס אַן עקל צו דעם וואָס זיינע עלטערן וואַרטן מיט אַזאַ באַגייסטערונג מיט אַזאַ צערודערונג אויף דעם באַזוך פונם גאַסט.

אבער געווען איז עס ניט אַזוי. שוין זיצנדיק ביי דער פּיאַנאָ, מישנדיק די נאָטן, האָט ער פּלוצלונג דערהערט א וואונדערלאַכע שטימע. אַט די וואונדערלאַכע שטימע וואָס שטייט אים אין די אויערן פון זיינס נעם ער האָט צום ערשטן מאָל דערזען די רובינזאָן. דאָס איז זי! ער הערט ווי זי דערט אין זאַל, איבערן לייב לויפט אים דורך א ציטער, און מיט אַלע חושים הערט ער זיך צו צו דער שטים.

ער האָט פאַרגעסן אַז ער האָט גע־האַט אין זיינען אַרויסצושטאַרינגען דורך דעם פענסטער. ווי אַן זיין באַוואוסטזיין גייט ער אַריין אין דעם קליינעם קאָרידאָר וואָס פירט אין זאַל אַריין. ער וויל אַזוי א קוק טאָן אויף איר. דאָס האַרץ צום אַזוי. ער וויל זעען ווי אַזוי זי דערט עס מיט אַזאַ וואונדער־לאַך קול און פּלוצלונג: האָט ער זיך באַוויזן אין זאַל.

איצט איז ער געווען גרייט גלייך זיך א וואַרף טאָן צו דער טיר און צוריקלויפן, אָבער ווי קען ער דאָס? מיט רובינזאָן, וואָס איז א שאַנקע, א הויכע געזעלן אויף א שטול אַנטקעגן, קענען אויף א שטול אַנטקעגן, אויף מרעמדער אין בית המדרש.

— דאָ ראַבינאָ! דאָ ראַבינאָ! — האָט ער געשריען.

עס איז געוואָרן א טומל און דער פּויער האָט זיך כוח צווישן דעם צוזאַמענגעדריינטן עולם געמאַכט א פרייען וועג צום רבי׳ן.

דער רבי האָט געהייסן צולאָזן דעם פּויער.

דער פּויער איז געפאַלן דעם רבי׳ן צו די פיס און ער האָט פאַר־צווייפלט געשריען:

— פאַני ראַבינ, נאָר איר קאָנט מיך ראַטעווען!

דער עולם איז געווען פאַרוואונ־דערט, אָבער דער רבי האָט געהייסן

בעסטער מיטל צו פאַרענדיקן זויערן מאָגן

זויערער מאָגן, אומפאַרדייאונג, נעז. דאָס זיינען סימנים וואָס באַדייטן, געוויסלאַך, בלויז אין זאַך, איבערפלוס זויערקייט. די נערוון פון מאָגן זיינען אינטערעסאַנטליך נעוואָרן, צוליב זויערקייט מאַכט די שפּיז זויער אין מאָגן אונגעוויר.

דער מיטל צו קאָרענדיקן איבערפלוס זויער־קייט אין מיט אַן אַלקאַלין. די בעסטע פאָרמע פון אַלקאַלאַי פאַר דעם צוועק, אין פּולווער פורם פון מאַגנעזיע, עפּעס בלויז א פּולע לעפעל פון דער דאָזיקער ניט־שעדלאַכער, בעסטע טעמ׳לאָזער פרעפּאַראַציע אין א גלאַס וואַסער. איין אַזאַ אַלקאַלין מאַגנעזיע, אַזאַ אַלקאַלין מאַגנעזיע, אַרבעט אַזוי שנעל אַז דער מאָגן ווערט אַזוי זיס, אַז דער מאָגן ווערט אַזוי זיס, אַז דער מאָגן ווערט אַזוי זיס,